

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Per sanitatem affectionis, & affectum diuinæ charitatis, & per
moderationem passionum, ac diminutionem fomitis impediuntur
frequentia peccata. C. V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

colligata sum tibi, & propter te penam perpetua condemnationis excipio. Si hac intra nos assidue retractemus, effusemur per eum templum Domini, & Spiritus Sanctus habitabit in nobis, nec ulla nos satana poterit vitiosus circumvenire vexatitia. Super decem millia quoque pedagogorum magistrorumque doctrinam, timor Domini per cogitationes huiusmodi nos erudiet, prudentesque custodiet, & quaecumque forsitan humano sensu non valemus attingere, hac nobis Spiritus Sanctus inspirabit. Nam quid eremus, ut beatus ait Apostolus, si cut oportet, nescimus, sed ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus.

rare nouissima tua & in aeternum non peccabis. Unde & B. Iob, quia dies suos considerat breuiari, & solum sibi superesse sepulchrum pensat, apertè subiungit, non peccauit.

CAPVT QVINTVM.

Per sanitatem affectionis, & affectus diuinae charitatis, & per moderationem passionum, ac diminutionem somitis impediuntur frequentia peccata.

Secundum medium est sanitas affectionis: sic S. Augustinus scribit, se tribus modis à peccato conseruatum: scilicet, occasione subtractione, resistendi datà virtute, affectionis sanitate. Sanitas autem haec affectionis, est auulso affectu à rebus terrenis & desiderijs mundanis, plena adhaesio ad Deum, & occupationes diuinas, quam Deus solet seruis suis concedere tam vehementem, ut sentiant in se ex vnione cum Deo nauseam sensibilem omnium oblectationum mundanarum, quae etiam sine peccato admitti possent. Peccata enim, ut plurimum, oriuntur ex aliquo ad res terrenas affectu: qui ergo per sanitatem à Deo affectionem caret his affectibus & Deo adhæret, habet à se Dei beneficio amputatas causas lapsuum in venialia peccata. Hoc ita explicat S. Thomas in quatuor. disp. q. 24. de verit. a. 8. Si fiat perfecta vnio liberi arbitrij cum Deo, ita ut ipse Deus sit liberi arbitrij tota causa agendi, in malum flexi non poterit, quòd quidem in aliquibus contingit, & praecipue in beatis.

Septimum medium cor plenum affectibus Diuinae charitatis, quos Spiritus Sanctus in homine tunc excitat, cum occurrat aliqua occasio peccati. Hac ratione B. V. Maria se praesernatam dixit ab omni peccato S. Brigittae: Tam affluenter me totam repleuit Spiritus Sanctus, quòd nihil in me vacuum reliquit ad peccati alicuius introitum. Et ideo ego illa sum, quae nunquam commisi peccatum veniale vel mortale. Ego quippe in charitate Dei tam ardens eram, quòd mihi nihil placuit nisi perfectio voluntatis. Feruebat enim in corde meo ignis Diuinae charitatis.

Sunt aliqui, inquit B. Laurentius Iustinianus de institut. & regim. Praelatorum c. 14. quamuis non multi numero, comparatione ceterorum, in omni virtute probati atque perfecti, qui pro consuetudine exercitatos habent corporis & animae sensus. Hi quidem pugnam sentiunt, sed impugnatori nequaquam etiam in paruis, voluntatis assensum praebent: tum quia Spiritus S. in habitantis gratia sunt edocti: tum quia caritatis sunt vehementissima flamma succensi: quae profectò illos roborat in certamine, ad profectum virtutis impellit, mentem trahit ad Christum, & meritorum coronat triumphis Et c. 21. Qui ardentius diligunt, rarius peccant, (loquitur autem de venialibus peccatis) cautiùs viuunt, incedunt accuratius, relictus surgunt, clarius agnoscunt.

T t

Et

106.

h. d. S. Drolide mat.

Ecd. 7. 40 Coll. 16. cap. 6.

309. Et ita apud Cassianum Collat. 11. c. 6. Abbas Charemon inter tria qua faciunt homines à vitio abstinere, scilicet pœne metum, & spem præmij, tertio ponit boni affectum, qui ex charitate Dei procedit. *Que tria, inquit, scilicet fides & spes, & charitas, licet ad vnum finem tendere videantur, magnis tamen excellentia sua gradibus ad invicem disparantur. Duo namq; superiora proprie sunt hominum eorum, qui ad perfectum tendentes, nec dum affectum concepere virtutum. Tertium specialiter Dei est, & eorum, qui in sepe imaginem Dei ac similitudinem receperunt.*

310.
1. de vit.
e. 1. c. 15.

Sic & S. Prosper: Si Deum ex toto corde diligamus, nihil erit in nobis, vnde peccati desiderii seruiamus. Vnde Bellarminus l. 1. de amiss. grat. c. 6. in resp. ad 1. Obiect. Interdum, inquit, perfecti dicuntur, qui semper actu diligunt Deum, & omnia qua faciunt in ipsum referunt. Cum qua perfectione nullum peccatum ac ne veniale quidem consistere potest. Sed hæc perfectio propria Beatorum est &c. Qui ergo ferè semper ita operatur, ferè semper vivit sine peccato veniali. Ideo & Calvinus in Antidoto Concilij Trident. sess. 6. cap. 12. ait: *Qua vitiosa cogitatio abreperet in hominis animum, si totus Dei amore occupetur?*

311.

Obstaculum medium, Passionum moderationem & voluptatis fugam, proponit S. Basiliius reg. 17. fusa: Si quis adhibita continentia à voluptate, se neque effeminari passus sit, neque inflecti, hic sine controuersia quoduis penitus peccatum effugerit. Supra autem dixerat: *Qui omnibus animi sui affectionibus moderatur, neque voluptatis titillatione vlla promouetur, contraq; fortiter constanterq; aduersus quamcumq; prauam libidinem animatus est, hic perfecte continens est. Porro qui est eiusmodi, is sine dubio liber est ab omni peccato.* Et Reg. 16. dixit: *Continentiam appellamus, non si quis se à cibo penitus abstineat, quando hoc violenta quadam vita dissolutio est, sed eam, quam tollende contumacia corporis causa, pietatis ergo, de industria sequimur rerum voluptatem titillantium abstinentiam.*

312.

Nonum medium est ex magno virtutum exercitio & cumulo emanans concupiscentia seu fomitis diminutio. Bene enim ait S. Augustinus l. 2. con. Iulianum c. 10. initio: *Quantum ad nos attinet, sine peccato semper essemus, donec sanaretur hoc malum (scilicet concupiscentia, qua est in membris nostris repugnans legi mentis) si ei nunquam consentiremus ad malum. Sed quibus ab illo rebellante est non lethaliter, sed venialiter tamen vincimur, in his contrabimus vnde quotidie dicamus: Dimitte nobis debita nostra. Hinc Suarius t. 2. in 3. p. disp. 4. h. 5. & Bellarminus l. 1. de amiss. grat. c. 6. Resp. ad Ob. 4. probans B. Virginem vixisse sine vilo peccato veniali. Nam potissima, inquit, causa, cur à peccatis venialibus omnino liberari nequeamus in hac vita, est concupiscentia illa carnis, qua & peccati fomes à Theologis dicitur, quam ex iustitia originalis amissione contraximus, à quo fomite B. Virgo, vt S. Thomas in 3. p. q. 27. a. 3. in prima sanctificatione vel*

plane liberata, vel (quod ipse magis probat) tanta gratia copia repleta fuit, vt fomes in ea ligatus manserit, ac deinde in ipsa Filij conceptione penitus ablati fuerit. Atqui fomes peccati per Eucharistiam minuitur, vt dicit S. Thomas 3. p. q. 79. a. 6. ad 3. Immo & per exercitium virtutum. Vnde S. Augustinus lib. 2. con. Iulian. c. 4. differens de concupiscentia cum qua nascimur, per peccatum originale naturam vitiatam, reatu peccati originalis, & concupiscentia post ablatum baptismum originale peccatum, remansuram (qua de re toto illo libro agit) dicit: *Deum regenerare hominem generatum ex semine, sanareq; vitiatum, à reatu flatum (scilicet per baptismum susceptum) ab infirmitate (scilicet fomite & quod idem est, iuxta Concilium Tridentinum sess. 5. nu. 5. concupiscentia) paulatim. Et l. 1. de nupt. & concup. c. 25. Concupiscentia, inquit, carnalis (qua manet in corpore mortali huius, cuius vitiosis desideriis ad illicita perpetranda, non obedire precipimur, ne regnet peccatum in nostro mortali corpore) quotidie minuitur in proficientibus & continentibus, accedente autem senectute multo maxime. Et alibi: *Concupiscentia surrepit tamdiu magis, quàm minus quisq; & tamdiu minus quanto magis proficit. Iustus. l. 1. vii. Et l. 2. con. Iulian. c. 3. fin. disput. de passionibus, concupiscentiaq; motibus per carnem rebellem spiritus nos impugnantibus (vt sunt à peccatis diuersæ), dicit eas nobis ad meliora proficientibus, magis magisq; minui: discedente hinc anima à peccato: in resurgente corpore non redituras. Et S. Thomas cum probans 3. p. q. 46. Christum non habuisse fomitem peccati, dixit. 2. a. 1. id præstitisse gratiam & omnes virtutes secundum perfectissimum gradum, etiam de aliis dicit: *Virtus, inquit, moralis que est in rationali parte anime, eam facit esse rationi subiectam: & tanto magis, quando perfectior fuerit virtus: sicut temperantia concupiscentiam, & fortitudo ac mansuetudo irascibilitatem (vt dictum est in 2. par.) ad rationem autem fomitis (vt dictum est in 2. par.) ad rationem inclinatio sensus appetitus in id quod est contra rationem. Sic igitur patet, quod quando virtus in aliquo fuerit magis perfecta, tanto magis in eo debilitatur vis fomitis. Et ad 1. Inferiores vires pertinentes ad sensibilem appetitum, naturaliter sunt obediens rationi &c. Et ideo perfectio virtutis, qua est secundum rationem rectam, excludit fomitem peccati, cuius ratio consistit in resistentia sensus appetitus ad rationem.***

CAPVT SEXTVM.

Solicitudo assidua ne offendatur Deus, Deique presentis memoria, & generosa repulsio tentationum nos inuadentium prodest ad vitanda peccata.

Decimum Timor & sollicitudo filialis assidua, ne offendatur Pater celestis. Hinc S. Gregorius explicans illum locum Job 9. Verebar omnia opera mea, ait: *Ipsa bona nostra, quæ infirmitatis*